

V SVET.

Bog ve, kam nebesa
nocoj gredo . . .
Dva tira v tujino
poti navijata
in kolesa, kolesa
pojo slovo . . .

Okno je s tvojim govorilo nocoj,
šipa ob šipi tesno strepetala,
skozi luči in skozi soj
tvoja senca je preko poti bežala . . .

Čez nebo razpet je
črn oblak,
prsti njegovi se stezajo, stezajo
nad ožarjeni vlak;
nerazodete,
plahe sanje, s krvjo ogrete,
srce preprezajo:
Kam hočeš, dete?

Ali se vrneš še z bleskom ponosnim,
upanja sanja plamenom neizprosnim,
čudna pravljica, ti zlato dekle?

Ob kovčegu se tvoja roka giblje,
ustna ti boječo pesem plete,
nežno, kot da drobno dete
skrbna mati ziblje.

Vse meni drago, vse tebi sveto,
vse skrito, vse razodeto
zakleni, dragica, da ne vidi
oblak nocoj! . . .

A kolesa
pijejo milje
skozi mrak in noč,
vroče čelo ti šipa stresa,
s tabo skrbna gredo nebesa;
v tvojih očeh je strah in moč . . .

Narte Velikonja.

PARALELA.

Par konj vleče parizar čez graniten tlak,
podkve krešejo iskre — voz se premika;
mora se premikati: zakon je tak
in bič hoče.

Kaj praviš človek?

»Pravim: Tudi jaz vlečem voz in je težak.
Zapeljal bi ga v gramóz,
da obtiči
in izkrešem kri . . .«

Govoril si in si povetil pogled;
ž njim si označil konec zamolčanega stavka.
Jaz sem podčrtal misel tvojih besed
in nisem bil vesel in nisem bil žalosten.

Joža Lovrenčič.